

ע"פ 7236/01/14 - נתן נהרי, לבנה נהרי נגד מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני: כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
ע"פ 7236-01-14 נהרי ואח' נ' מדינת ישראל
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט ראובן שמיע
המערערים
1. נתן נהרי
2. לבנה נהרי
ע"י ב"כ עו"ד א' חדד
נגד
המשיבה
מפקד כוחות צה"ל באיו"ש
ע"י ב"כ עו"ד חנוך רובין

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בקרית ארבע (כב' השופט א' רון) בת"פ 5/12. בהכרעת הדין מיום 11.7.13 הורשעו המערערים באי קיום התראה שנמסרה ביום 31.8.11 וצו הפסקת עבודה לעניין בניית חנייה בשטח ציבורי בתחום דרך, בצמוד לעמוד חשמל, בנייה שנעשתה בשנת 1994, בביתם של המערערים בישוב נוקדים. על כך הואשמו המערערים בעבירות לפי סעיפים 34, 37ב' ו-38 לחוק תכנון ערים, כפרים ובניינים מספר 79 לשנת 1966 (להלן: "**החוק הירדני**"). במסגרת גזר הדין מיום 25.11.13 נגזר על המערערים תשלום קנס של 7,500 ₪, חתימה על התחייבות עצמית על סך של 25,000 ₪, וכן ניתן צו הריסה למבנה החנייה תוך פינוי השטח. יצוין, כי בית המשפט זיכה את המערערים מבנייתו של מחסן מחמת הספק.

בית המשפט הרשיע את המערערים על יסוד עדותו של מהנדס המועצה, אינג'נר יצחק רזנברג, שהעיד על ביצוען של העבירות אשר בכתב האישום, לרבות על מסירת ההתראה המצוינת. סיוע לעדותו זו נמצאה בעדותו של פקח הבנייה, מר אשר אוחיון, ששב והעיד על דבר מסירת ההתראה. גם המערער הודה בקבלת ההתראה ובתוכנה. בית משפט קמא היה ער לכך כי המאשימה לא הגישה תשריט, העתק ההתראה ושאר מסמכים המקובלים להגשה בתיק מסוג זה, ואף ציין כי נכון יותר היה להקפיד על כך, אולם הגיע למסקנה כי אין בכך משום לגרוע מכך שעובדות כתב האישום הוכחו בפניו, שכן גם בעדויות ששמע היה די כדי לבסס את ההרשעה.

בית המשפט דחה טענת המערערים לעניין אכיפה בדרנית וציין שהחריגה שביצעו המערערים, הוכחה כבעייתית ויוצאת דופן, בבעיות שנגרמו בגללה הן בכל הקשור לתשתית החשמל באזור, והן ביחס למדרכה שיש קושי לבנותה, כל עוד לא מסולקת החניה החורגת. זאת בניגוד לחריגות נטענות אחרות מצד השכנים.

יצוין כי בהחלטה נפרדת, שקדמה להכרעת הדין, דחה בית המשפט טענת התיישנות שהעלה ב"כ המערערים, בקבעו, כי עצם השימוש בבנייה מצביע, לכאורה, על עבירה מתמשכת שאינה מתיישנת, גם אם עבירת הבנייה עצמה התיישנה.

לפנינו שב ב"כ המערער על טענת ההתיישנות, ואולם לא מצאנו מקום לקבלה מנימוקיו הממצים של בית משפט קמא. כמו כן לא מצאנו לקבל את טענותיו של ב"כ המערער לעניין אי המצאת ההתראה למערערים והוכחת תוכנה, אף זאת על יסוד נימוקיו של בית משפט קמא.

ב"כ המערערים מיקד את טענתו בכך, כי עבודות הבנייה נפסקו בשנת 1994, וככל שהוגשה התראה צופה היא פני עתיד ולא ניתן לסמוך עליה לעניין עבירת בנייה, לפי החוק הירדני, לגבי העבר. עוד נטען, כי ההתראה על הפסקת עבודה נועדה למשך 30 ימים מיום הוצאתה, ולמעשה ביום הגשת כתב האישום פקע תוקפה.

אין בידנו לקבל את טענות המערערים. זאת, גם לאור האמור בסעיף 34.4 לחוק הירדני, המגדיר את הביטוי "**בינוי בחוק זה**" בין היתר, כ"**[ה]שימוש בבניין ובקרקע למטרה שונה מהמטרות המותרות (בין על פי קביעה מפורשת ובן כתוצאה מכך שהבניין והקרקע נמצאים באזור מיוחד) - על פי תוכנית בינוי מאושרת הכוללת את הבניין או הקרקע, ועל פי רישיון כלשהו שהוצא לגבי הבניין או הקרקע הנ"ל, לרבות שינוי השימוש הקיים לבניין או לקרקע**". מונח זה יש להבין על פי פרשנותו התכליתית, כמתייחס גם למצבים שבהם נעשה שימוש בקרקע ללא רישיון כלל. הדבר מתבקש מהגיונו ותכליתו של הסעיף, וממקומו הגאוגרפי בחוק בפרק העוסק במתן רישיונות. הוא מתיישב גם עם האמור בסעיף 37ב' לחוק, שהוא סעיף העונשין שהוסף לחוק במסגרת תחיקת הביטחון שתיקנה אותו בצו 1585 והכולל אף הוא את המונח "**בינוי**", בהתייחס לביצוע עבודה ללא קבלת רישיון ולשימוש בבניין שנבנה ללא רישיון.

על יסוד האמור נדחה ערעורם של המערערים בכל הנוגע להרשעתם בדיון.

כמו כן לא מצאנו בנימוקים שהובאו משום הצדקה להתערב ברכיבי גזר דינו של בית משפט קמא, שאינו חורג מרמת הענישה המקובלת בכגון דא.

הערעור נדחה.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, י"א אייר תשע"ד, 11 מאי 2014, בהעדר הצדדים.